

Arrest

nr. 324 283 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 3 december 2024.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bent van Pasjtoense origine en hangt het soennisme aan. Tot en met uw vertrek heeft u altijd verbleven in het dorp Lewani, gelegen in de regio Wazir in het district Khogiani in de provincie Nangarhar. U woonde samen met uw moeder en uw broers.

U ging naar de Merza Khail school tot en met uw zestiende. Dit wisselde u af met het werken in de winkel van de familie. Vanaf 2019 begon uw broer voor het nationale leger te werken en bleef u als enige verantwoordelijk voor het uitbaten van de familiezaak.

Eind 2018 à begin 2019, werd uw dorp regelmatig bezocht door talibanstrijders. De winkel van uw familie werd daarbij herhaaldelijk door hen overvallen. Dit leidde in februari of maart datzelfde jaar tot verzet in uw dorp waaraan uw hele stam deelnam. Na een groot gevecht in uw dorp omstreeks diezelfde periode zocht uw familie tijdelijk een ander onderkomen en werd de winkel voor acht maanden gesloten.

De lokale autoriteiten installeerden in de nasleep van het verzet een aantal controleposten in uw regio, waardoor de situatie verbeterde en uw gezin kon terugkeren. In augustus 2019 heropende u de winkel. Vanaf dan sloot u eveneens een contract met de nabijgelegen controleposten om met regelmaat goederen aan hen te leveren. Uw vader sloot zich aan bij de lokale politie en uw broer ging werken bij het nationale leger.

In maart 2021 werd u voor het eerst telefonisch bedreigd door de taliban. Ze bevalen u niet langer zaken te doen met de controleposten. U gaf hier geen gehoor aan en bent nadien nog drie à vier keer door hen gebeld. In mei 2021, ongeveer een maand na de laatste telefonische dreiging, ontving u een eerste dreigbrief met een gelijkaardige boodschap, gevolgd door een tweede dreigbrief negen à tien dagen later waarin stond dat u zich bij één van hun plaatselijke rechtbanken moest melden.

Anderhalve maand voor de machtsovername hebben de taliban uw huis aangevallen en in brand gestoken. U en uw vader waren niet aanwezig toen dit gebeurde. Uw overige familieleden die wel thuis waren, werden onder dwang uit huis gezet.

Kort hierna besloten u en uw vader het land te verlaten. Aan de Iraans-Turkse grens verloor u het contact met uw vader. Sindsdien heeft u hem niet meer kunnen bereiken.

Zo'n anderhalve maand na uw vertrek werd uw broer vanuit het huis van uw maternale oom in het dorp Khar Mana in het district Khogyani door de taliban meegenomen. Twee à drie dagen later werd hij dood terug gevonden.

Tijdens uw reis doorkruiste u Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Zwitserland, Frankrijk met als eindbestemming België.

U arriveerde in België op 10 augustus 2022 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 11 augustus 2022.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban gedood te worden omwille van hun eerdere bedreigingen aan uw adres.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een foto van uw taskara, foto's van de badge van uw broer, foto's van de badge van uw vader, een foto van een dreigbrief van de taliban, een foto van een brief geschreven door uw moeder, foto's van schooldocumenten van u uit Afghanistan, foto's van uw afgebrande huis zowel recent als van twee jaar geleden, foto's van uzelf en uw familie, foto's van uw broer, foto's van uw vader en een USB-stick met video's van uw afgebrande huis. Uw advocaat maakte na het persoonlijk onderhoud opmerkingen over bij de notities van het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U steunt uw verzoek om internationale bescherming in België op twee afzonderlijke elementen: enerzijds een vrees ten overstaan van de taliban omwille van uw vader die lid was van de lokale politie; en anderzijds had uzelf problemen met de taliban omdat jullie familiewinkel - waarvan u de voornaamste werknemer was - zaken deed met de lokale controleposten. U maakte eveneens gewag van de vervolging van uw broer die, omwille van zijn dienst bij het nationale leger, gedood werd door de taliban. U slaagt er echter niet in om ten overstaan van deze elementen overtuigende verklaringen af te leggen.

Daarbij moet bij voorbaat opgemerkt worden dat u bij uw registratie in Griekenland andere informatie met betrekking tot uw persoon gaf. Zo gaf u aan de Griekse autoriteiten het geboortjaar 01/01/2001 (zie Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum, d.d. 13/05/2022, p. 1-3) terwijl u in België verklaarde op 01/06/2004 geboren te zijn (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 07/10/2022, vraag 4). Een verschil van om en bij de 3,5 jaar. Tevens verklaarde u in Griekenland dat u na de machtsovername vertrokken was, terwijl u in België zei dat u ruim voor de machtsovername vertrokken was. Bovendien stelde u in Griekenland enkel dat u student was en maakte u geen melding van een familiale winkel.

U verantwoordde het verschil in leeftijd met het argument dat u in Griekenland uw leeftijd nog niet wist en dat u dat nog aan uw moeder moest vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 05/09/2023, NPO, p. 21). Aangezien u echter een schooldocument neerlegt waarop uw geboortjaar 2000 uitdrukkelijk wordt vermeld, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u doelbewust trachtte om uw werkelijke leeftijd verborgen te houden voor de Belgische asieldiensten. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien legde u een (kopie van een) taskara neer waarop uw leeftijd op 12/01/1399 Afghaanse kalender (31 maart 2020 Gregoriaanse kalender) op zestien jaar wordt geschat. De geboortedatum op uw schooldiploma en het leeftijdsonderzoek zijn een bijzonder sterke indicatie dat het hier om een niet-authentiek identiteitsdocument gaat. Het neerleggen van een niet-authentiek identiteitsdocument doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid aangezien het uiteraard van primordiaal belang is voor een verzoeker dat hij zijn identiteit aantoonst tegenover de autoriteiten bij wie hij bescherming verzoekt.

Tevens verdedigde u de verschillende vertrekkedata met het argument dat u anders van Griekenland naar Turkije teruggestuurd zou worden (NPO, p. 21). U staaft deze blote bewering evenwel op geen enkele wijze. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw vertrekdatum zet de geloofwaardigheid van vervolgingsdaden kort voor uw vertrek uiteraard reeds op de helling.

Het hoeft geen betoog dat het afleggen van verschillende verklaringen omtrent uw persoon, job en vertrekdatum een nefaste invloed heeft op uw algemene geloofwaardigheid. Het CGVS wijst erop dat het immers aan de verzoeker is om, m.b.t. de redenen van zijn verzoek tot internationale bescherming, coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Voorts wijdde u een deel van uw problemen met de taliban aan de rol die u vader had bij de lokale politie (i.e. arbaki). Door zijn positie hadden jullie immers goede contacten met de lokale controleposten, om welke reden zij goederen bij jullie zouden inkopen (NPO, p. 15). Het is in die hoedanigheid dan ook vreemd dat u praktisch niets kon vertellen over het werk van uw vader. Toen u gevraagd werd welke taken uw vader zoal had, wist u enkel te vertellen dat hij mee aan 'het hoofd' van een controlepost stond (NPO, p. 13). U kon geen extra informatie over zijn commandanten, noch over zijn collega's geven (NPO, p. 13). In de periode van meer dan twee jaar dat uw vader voor de arbaki's werkte, wist u niet of hij iets van incidenten had meegemaakt en gaf u aan niet te kunnen 'inbeelden' welke taken hij daar uitvoerde (NPO, p. 14). Het is niet enkel vreemd dat u beweerde dat u uw vader daar simpelweg niets over vroeg - de desinteresse in het werk van uw vaders is immers moeilijk te verantwoorden aangezien dit in wezen ook de voornaamste oorzaak is van uw voorgehouden problemen met de taliban - maar klemmt eveneens met het feit dat u al die tijd persoonlijk zaken deed met diezelfde controlepost(en). U zou dus heel goed op de hoogte moeten zijn van wie er allemaal werkte en wat uw vader concreet deed. Bovenstaande vaststellingen maken dat er aan uw verklaringen betreffende het werk van uw vader geen geloof gehecht kan worden. Verder blijken ook uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader aan de Iraans-Turkse grens weinig plausibel. Zo stelde u tot tweemaal toe dat u nooit had verwacht dat u gescheiden zou kunnen worden van uw vader en daardoor ook geen concrete afspraken had gemaakt in geval dit zou gebeuren (NPO, p. 20). Dit is dermate onverenigbaar met het risicovolle karakter van een reis van duizenden kilometer, hetgeen door de afgelopen jaren of zelfs decennia gerust als algemene kennis mag worden beschouwd, waardoor u de vermeende verdwijning van uw vader allerm minst aannemelijk maakt.

Het feit dat u de werkzaamheden van uw vader bij de lokale politie niet aannemelijk maakte, ondergraaft uw bewering dat de lokale controleposten een contract met u opstelden om goederen in uw winkel in te kopen aangezien u het werk van uw vader uitdrukkelijk als oorzaak vermeldde van dit contract (NPO, p. 15). Hoe dan ook overtuigden uw verklaringen omtrent de bedreigingen door de taliban aan uw adres niet omdat ze te vaag en onwaarschijnlijk waren.

Het is namelijk zeer opvallend dat u de dreiging die van de taliban uitging zolang gebanaliseerd heeft. Zo zou u drie tot vijf keer door onbekenden telefonisch bedreigd zijn, maar gaf u aan deze telefoons toen 'niet serieus' te nemen (NPO, p. 15, 16). Dit is een wel zeer vreemde houding voor iemand die nog geen drie jaar eerder zeven á acht keer door de taliban lastiggevallen en bestolen werd (NPO, p. 3). Bovendien stelde u dat u dit had verteld aan uw vader maar dat hij daar 'niets over gezegd had' (NPO, p. 16). Ook deze reactie is niet ernstig, niet enkel vanwege uw verklaringen omtrent de geschiedenis van uw vader bij het lokaal verzet maar ook aangezien u beweerde dat hij een leidinggevende rol in een controle post bekleedde. Nog los van de beweerde werkzaamheden van uw vader kan niet worden ingezien dat een volwassen Afghaan dergelijke bedreigingen door de taliban niet ernstiger nam en simpelweg niets zei. Uw argument ter verdediging van deze toch wel vreemde repliek, namelijk dat 'jullie dachten dat ze niet op de hoogte waren van jullie zaak' (NPO, p. 16) raakt kant noch wal omdat ze u in dat geval uiteraard niet gebeld zouden hebben. De boodschap luidde, in uw bewoording, immers dat 'u geen zaken meer mocht doen met de overheid' (NPO, p. 15). Ze waren dus volledig op de hoogte dat u een zaak had alsook dat u aan de controleposten goederen leverde.

Ongeveer anderhalve maand na de telefoontjes kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban, deze werd door de mollah aan u overhandigd (NPO, p. 15, 17). U gaf te kennen deze brief eveneens 'niet serieus' genomen te hebben (NPO, p. 15), wat vanuit éénzelfde logica als hierboven een (opnieuw) zeer ongeloofwaardige reactie is. Een aantal dagen later ontving u, opnieuw via de mollah, een tweede dreigbrief (NPO, p. 15, 17). U verklaarde echter niet te weten wie exact die brief aan de mollah overhandigd heeft (NPO, p. 17). Sterker nog, u liet het in beide gevallen na om het zelfs maar aan de mollah te vragen (NPO, p. 17-18). Tevens waren beide brieven ondertekend door een zekere Q. A., maar ook over hem kon u geen enkele informatie geven (NPO, p. 17). Deze kennelijke onverschilligheid ten aanzien van uw belagers klemt opnieuw met de ernst van de situatie, namelijk dat u onderhand al minstens vijf keer met de dood bedreigd werd. Dit is des te frappanter omdat u beweerde de zoon te zijn van iemand die een leidinggevende positie bekleedde binnen de lokale politie en u zelf persoonlijk handel zou gedreven hebben met de verschillende eenheden. Hierdoor was u perfect in staat meer over uw belagers te weten te komen. Uw complete gebrek aan kennis over wie 'de' taliban in uw situatie nu eigenlijk uitmaken, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig op de helling. Van iemand die herhaaldelijk met de dood bedreigd wordt, mag tenslotte redelijkerwijs concrete kennis verwacht worden over wie die dreiging precies vertolkte dan wel een aannemelijke verklaring waarom deze kennis ontbreekt. U gaf geen van beide.

U verklaarde voorts dat jullie vlucht uit Afghanistan het rechtstreeks gevolg was van een grote aanval van de taliban op jullie woonst. Nadat ze uw familieleden uit huis hadden gezet, staken ze het gebouw in brand (NPO, p. 5, 6, 16, 18). Sindsdien verblijft uw resterende familie in Afghanistan bij uw maternale oom Raees (NPO, p. 18). U verklaarde verschillende keren dat de taliban werden getipt dat jullie thuis zaten, maar jullie niet te pakken hadden gekregen aangezien jullie op dat moment eigenlijk op een trouwfeest in een ander dorp waren (NPO, p. 15 & 19). Het is in die zin wel zeer toevallig dat u op dat moment net niet thuis was. U gaf zelf immers aan sinds de heropening alleen in de winkel te staan van 8u 's ochtends tot minstens 17u, en dit zes van de zeven dagen (NPO, p. 5). De taliban hadden met andere woorden voldoende kansen om u daar te vinden. Dat de taliban toevallig naar het huis kwamen net op het moment dat u op een huwelijksfeest was, in Afghanistan nochtans doorgaans een gelegenheid waar enige ruchtbare aanpak wordt gegeven, kan niet als plausibel worden beschouwd. Daarnaast kon u (opnieuw) niet zeggen wie exact voor deze aanval verantwoordelijk waren (NPO, p. 19). Dat u zelfs na een dergelijk incident nog steeds (en tot op heden) geen flauw idee heeft wie 'de taliban' in uw situatie nu juist zijn, is frappant. U staat immers nog steeds frequent in contact met uw oom en moeder (NPO, p. 6). Bijgevolg had u voldoende mogelijkheden om de identiteit van de verantwoordelijken van deze aanval te achterhalen.

Tot slot verklaarde u dat uw broer S., die voor het leger werkte, na de machtsovername door de taliban werd ontvoerd en nadien dood werd teruggevonden (NPO, p. 14, 20). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw kennis over zijn beroep zeer beperkt is. Zo wist u de naam niet van de basis waar hij gestationeerd was, noch wie zijn collega's waren of welke taken hij had (NPO, p. 11-12). U vermeldde dat uw broers commandant A. W. (...) heette maar hoewel uw broer over hem vertelde, kon u geen enkele informatie geven over A. W. (...) (NPO, p. 12). Nochtans beweerde u wel dat jullie vaak met elkaar spraken en een goede relatie hadden (NPO, p. 11). Het is bijgevolg zeer opmerkelijk dat het u zulke basiskennis over het werk van uw broer ontbreekt. U legde bovendien een kopie neer van uw broers legerbadge waarop zijn naam verkeerd wordt geschreven, hetgeen de geloofwaardigheid van uw broers werk verder ondergraaft. Tevens is het opvallend dat u pas tegen het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u en uw familie 'niet wisten of hij dood of levend was' omdat jullie drie maanden lang geen nieuws meer van uw broer hadden ontvangen (NPO, p. 20). Het is zeer vreemd dat u zo'n aangrijpende gebeurtenis niet eerder vermeld had. Sterker nog, in uw eerste verklaringen bij de DVZ verklaarde u dat uw 'broer S. alles had geregeld met de eerste smokkelaar' (verklaring DVZ d.d. 07/10/2022, vraag 41) wat volstrekt tegenstrijdig is met uw bewering dat jullie al een geruime tijd geen contact meer gehad zouden hebben omdat de telefoons niet werkten in het gecontesteerde gebied waar uw broer de taliban aan het bevechten was (NPO, p. 21). Toen u daarmee

geconfronteerd werd, beweerde u dat u nooit over uw broer gesproken had bij de DVZ (NPO, p. 21). Deze ontkenning volstaat uiteraard niet aangezien u in het begin van het interview verklaarde dat alles bij DVZ correct genoteerd werd (NPO, p.2). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pasjtoe en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw familie gedurende drie maanden lang geen nieuws kregen of contact hadden met uw broer S.. Dit zorgt er uiteraard voor dat de terugkeer van uw broer S. naar het dorp klemmt met de voorgehouden eerdere problemen. Het ondergraaft ook verder de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van uw broer voor het leger en zijn overlijden ten gevolge hiervan. Opnieuw kon u overigens geen enkele informatie geven over de identiteit van de taliban die uw broer meenamen en doden (NPO, p. 20).

Uit de voorgaande vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen volgt dan ook dat u de werkzaamheden van uw broer in het leger noch zijn problemen ten gevolge hiervan aannemelijk heeft gemaakt. Hieruit volgt onlosmakelijk dat u evenmin aannemelijk maakte dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De foto's van de badges van zowel uw vader als broer tonen jullie onderlinge relatie niet aan en kunnen gemakkelijk vervalst worden. Het beeldmateriaal (USB, foto's) van het afgebrande huis en de foto's van u en uw familieleden zeggen niets over de context, de plaats en het tijdstip waarin deze foto's werden gemaakt en bewijzen evenmin dat dit gebouw aan uw familie toebehoorde noch uw familiale band met deze personen.

Uw taskara en schooldocumenten werden hierboven reeds besproken.

Wat betreft de foto van de dreigbrief, die hierboven reeds werd aangehaald, en de brief van uw moeder moet nog opgemerkt worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen louter drie materiële correcties die bovenstaande vaststellingen op generlei wijze beïnvloeden.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er

sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale

sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 3 december 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024;

2.2. Op 4 december 2024 legt verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, een aanvullende nota neer waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

- "1. Verzoeker legt foto's neer van zijn vader en van zijn vaders kaart bij de politie. Zijn vader was aangesloten bij de lokale politie van Afghanistan. Nadat verzoeker en zijn vader Afghanistan verlieten, verloor hij het contact met zijn vader aan de Iraans-Turkse grens. Sindsdien is hij vermist.*
- 2. Verzoeker legt foto's neer van een medewerker van zijn vader. Hij is vermoord door de taliban.*
- 3. Verder legt verzoeker foto's neer van zijn broer en van zijn broers kaart die aantoont dat hij werkte bij het nationale leger. Zijn broer werd door de taliban meegenomen en vermoord.*
- 4. Verzoeker legt een dreigbrief van de taliban neer. Hierin staat vermeld dat hij zich bij één van hun plaatselijke rechtbanken moet melden.*
- 5. Verder wenst verzoeker zijn integratie aan te tonen. Hij legt foto's neer van zichzelf samen met zijn vrienden. Hij drinkt graag alcohol met zijn vrienden. Verder legt hij een werkgeversattest neer samen met zijn loonfiches. Hij werkt als arbeider in de tomatenteelt bij B. bv. Hij is daar een geliefde werknemer. Er mag niet onopgemerkt voorbijgaan dat het verzoeker op arbeidsvlak aan inzet en enthousiasme zeker niet ontbreekt.*
- 6. Daarnaast legt verzoeker documenten neer betreft zijn arbeidsongeval. Hij is van de fiets gevallen. Hij heeft een doorverwijzing gekregen voor consultatie. Hij heeft op 17/02/2025 een afspraak in het ziekenhuis bij de pijnkliniek.*
- 7. Tot slot legt verzoeker nog zijn bijlage 26 en taskara neer."*

Verder citeert verzoeker nog uit een aantal landenrapporten inzake de situatie op het vlak van mensenrechten en de situatie van terugkeerders .

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde een vervolgingsvrees te hebben omwille van zijn problemen met de taliban, die hun oorsprong vinden, enerzijds in het feit dat zijn vader lid was van de lokale politie, en anderzijds omdat de familiewinkel zaken deed met de lokale controleposten. Verder verklaarde hij ook dat zijn broer, omwille van zijn dienst bij het nationale leger, gedood werd door de taliban.

De verwerende partij heeft in eerste instantie vastgesteld dat verzoeker bij zijn registratie in Griekenland verklaringen aflegde die verschillen van de verklaringen die hij in België heeft afgelegd, met name over zijn geboortjaar (2001 vs 2004), zijn profiel (student vs uitbater van een winkel) en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan (na de machtsovername vs voor de machtsovername) en dat de vergoelijkningen die hij daarvoor aanbracht niet kunnen worden aangenomen.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover:

“Verzoeker stelt als volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet kan geweigerd worden enkel alleen omdat het verzoek laattijdig gedaan werd. Er dient onderzocht te worden of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 10.1 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat bepaalt:

1. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.

Mutatis mutandis kan een asielrelaas ook niet als ongeloofwaardig bestempeld worden omdat de feiten niet onmiddellijk, tijdens het eerste asielrelaas meegedeeld werden. Het asielrelaas dient grondig onderzocht te worden op basis van de informatie die de asielinstanties in hun bezit hebben op het ogenblik dat de asielautoriteiten een beslissing dienen te nemen.”

Verzoeker leest de motivering verkeerd waar hij ervan uitgaat dat hem wordt verweten dat hij zijn verzoek om internationale bescherming (VIB) laattijdig zou hebben ingediend. Verder, waar hij betoogt dat het vluchtrelaas niet als ongeloofwaardig kan worden bestempeld omdat de feiten niet onmiddellijk “tijdens het eerste asielrelaas” meegedeeld werden, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, zijn profiel en het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten, zet derhalve wel degelijk zijn algehele geloofwaardigheid op de helling, zoals de verwerende partij terecht stelt. Daarenboven heeft de vraag of hij al dan niet uitbater was van een familiewinkel en of hij Afghanistan heeft verlaten voor of na de machtsovername betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas waarvan de geloofwaardigheid derhalve wordt ondermijnd.

Daarenboven heeft de verwerende partij het niet bij deze vaststellingen gehouden, en is zij wel degelijk overgegaan tot een grondig onderzoek van alle elementen van het vluchtrelaas, zodat verzoeker ook op dat vlak geen onregelmatigheid aan het licht brengt.

Verzoeker stelt verder dat, al heeft verzoeker niet alle informatie over het werk van zijn vader als arbaki, toch rekening moet worden gehouden met het feit dat zijn vader dit werk wel degelijk heeft gedaan, weliswaar voor een periode van amper twee jaar. Hij verwijst naar de documenten die hij dienaangaande heeft neergelegd. Verwijzend naar het Nansen-rapport van 2022 inzake de risico's bij terugkeer, stelt verzoeker dat hij een risicoprofiel heeft.

De Raad stelt vast dat, indien verzoeker erop doelt dat hij een risicoprofiel heeft omwille van de functie van zijn vader als arbaki, hij dan dit profiel aannemelijk moet maken. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid en op pertinente gronden gemotiveerd waarom het gebrek aan kennis over het werk van zijn vader ertoe leidt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De Raad treedt deze motivering bij. In de mate dat verzoeker erop alludeert dat zijn gebrek aan kennis kan worden verklaard door het feit dat zijn vader amper twee jaar als arbaki heeft gewerkt, moet erop worden gewezen dat verzoeker persoonlijk zaken deed met de lokale controleposten precies dankzij de positie van zijn vader aldaar, zodat terecht wordt gesteld dat meer kennis kan worden verwacht over wie er allemaal werkte en wat zijn vader precies deed. Verzoekers gebrek aan kennis maakt het profiel van zijn vader inderdaad niet geloofwaardig. De door hem neergelegde stukken kunnen daar niet anders over doen denken. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing immers terecht gesteld dat de foto's van de badge van verzoekers vader hun onderlinge relatie niet aantoon, en bovendien makkelijk kunnen worden vervalst. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de foto's die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt. De foto's van een man in uniform zijn beelden die makkelijk kunnen worden gemanipuleerd en bovendien blijkt uit niets dat de man verzoekers vader is en evenmin dat

de foto van de man in een ziekenhuissetting een medewerker is van zijn vader. Met betrekking tot de foto van de dienstkaart kan er bovendien nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden, die niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. De verwerende partij heeft derhalve terecht geoordeeld dat, gelet op het feit dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, zij niet volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Deze vaststelling dringt zich ook op ten aanzien van de foto van een dreigbrief die door verzoeker bij zijn aanvullende nota werd gevoegd, nog daargelaten de vaststelling dat deze brief niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad, met toepassing van artikel 8 van het PR RvV niet verplicht is het stuk in overweging te nemen.

Verder kan ook niet worden voorbijgegaan aan het volgende motief:

"Verder blijken ook uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader aan de Iraans-Turkse grens weinig plausibel. Zo stelde u tot tweemaal toe dat u nooit had verwacht dat u gescheiden zou kunnen worden van uw vader en daardoor ook geen concrete afspraken had gemaakt in geval dit zou gebeuren (NPO, p. 20). Dit is dermate onverenigbaar met het risicovolle karakter van een reis van duizenden kilometer, hetgeen door de afgelopen jaren of zelfs decennia gerust als algemene kennis mag worden beschouwd, waardoor u de vermeende verdwijning van uw vader allerm minst aannemelijk maakt."

Dit motief wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en brengt de Raad er bovendien toe vast te stellen dat niet aannemelijk is gemaakt dat verzoekers vader samen met hem Afghanistan zou zijn ontvlucht.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij goede contacten had met de lokale controleposten, die om die reden bij zijn winkel hun inkopen deden. Het gaat dan ook niet op om zijn contract met deze controleposten niet te aanvaarden omdat het werk van zijn vader als arbaki niet geloofwaardig wordt geacht.

De Raad volgt verzoeker niet. In de bestreden beslissing wordt immers terecht verwezen naar verzoekers verklaring op p. 15 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar luidt het: *"Mijn vader werkte voor de lokale politie, wij waren in de stad en de controleposten werden opgericht. Dan zijn wij terug naar mijn eigen dorp gekomen. Ik deed de winkel opnieuw open. De overheid vertrouwde me, omwille van de job van mijn vader. Ik heb toen een contract met de controleposten aangegaan."* Met andere woorden: verzoeker verklaarde zelf dat hij het contract met de controleposten voor de levering van goederen kon sluiten omwille van de beweerde functie van zijn vader. Nu blijkt dat die functie niet aannemelijk is gemaakt, komt ook de rest van het relaas op losse schroeven te staan.

Hoe dan ook volstaan de stukken die betrekking hebben op de activiteiten van verzoekers vader niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Immers moet erop worden gewezen dat uit lezing van de beschikbare landeninformatie en richtlijnen in het rechtsplegingsdossier heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid, inclusief de Afghaanse veiligheidsdiensten, of voor de buitenlandse troepen (zie o.a. EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, EUAA "Afghanistan: Country Focus" van januari 2022, EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, p. 28-35). Wel volgt uit de landeninformatie dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Ter zake wordt in de bestreden beslissing gesteld en toegelicht dat de verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban vaag en onwaarschijnlijk waren. Ten aanzien van de terechte vaststelling van de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de dreiging van de taliban zolang gebanaliseerd heeft, betoogt verzoeker nu dat hij ondanks deze bedreigingen toch vertrouwen had in de toenmalige Afghaanse overheid. Dit is evenwel volstrekt onlogisch : uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie in het verleden reeds was verhuisd omwille van problemen met de taliban, omdat de taliban altijd langskwamen en producten uit de winkel meenamen zonder ze te betalen (NPO, p 4). Dat de familie wel zou verhuizen om die reden, maar vervolgens de bedreigingen die zich zouden hebben gemanifesteerd na hun terugkeer en de heropening van de winkel niet ernstig zouden hebben genomen, is niet geloofwaardig, temeer nu verzoekers vader als lokale

politieaan bij een checkpoint zich maar al te zeer moet bewust geweest zijn van de risico's die de bedreigingen van de taliban met zich brachten.

In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat van iemand die herhaaldelijk met de dood bedreigd wordt redelijkerwijs concrete kennis mag worden verwacht over wie die dreiging precies vertolkte, dat verzoeker op dit vlak in gebreke is gebleven en daarvoor geen aannemelijke verklaring kon geven, nu hij door de positie van zijn vader en zijn eigen contacten met de verschillende eenheden perfect in staat was om meer over zijn belagers te weten te komen. Deze vaststelling heeft zowel betrekking op de bedreigingen als op de aanval en brandstichting op verzoekers woning. Zoals de verwerende partij terecht stelde, geeft verzoekers gebrek aan interesse blijk van een onverschilligheid die niet te rijmen valt met de ernst van de situatie en ondermijnt ze verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ten aanzien van deze motivering betoogt verzoeker het volgende:

“Uit informatie waar verzoeker over beschikt (<https://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>), blijkt inderdaad als volgt:

Memories consist of people's experiences of events; they are not a record of the events themselves. The content of a memory reflects the individual's conscious and unconscious experience of an event, and this can change with each recall. Autobiographical memory is a bringing together of a construction at the time of remembering, of the knowledge of a person's life, for example, schools, occupations, friends, travel, achievements or failures, and experienced events.

(vrije vertaling: Herinneringen bestaan uit de ervaringen van mensen met gebeurtenissen; ze zijn geen verslag van de gebeurtenissen zelf. De inhoud van een herinnering weerspiegelt de bewuste en onbewuste ervaring van een gebeurtenis door het individu, en dit kan bij elke herinnering veranderen. Autobiografisch geheugen is het samenbrengen van een constructie op het moment van herinneren, van de kennis van iemands leven, bijvoorbeeld scholen, beroepen, vrienden, reizen, prestaties of mislukkingen, en ervaren gebeurtenissen.)”

De Raad ziet niet in hoe verzoeker met deze algemene en niet op zijn eigen zaak betrokken vaststellingen de motieven van de bestreden beslissing onderuit kan halen. Zij hebben namelijk geen betrekking op de vraag of verzoeker zich al dan niet iets kan herinneren, maar op de vaststelling dat verzoeker niet de moeite heeft genomen om de identiteit van zijn belagers te achterhalen terwijl hij daartoe wel degelijk in de positie was. De geviseerde motivering is pertinent en blijft overeind.

Verzoeker verklaarde verder dat zijn broer S. die voor het leger werkte na de machtsovername door de taliban werd ontvoerd en nadien dood werd teruggevonden. Hij lichtte de omstandigheden van zijn dood toe als volgt:

“Ongeveer drie maand voor de machtsovername, kwam hij op verlof, keerde terug naar zijn werk. Ongeveer drie maand geen nieuws, we wisten niet of hij dood was of levend, en dan is hij na de machtsovername naar huis gekomen. Iemand vertelde hem dat ons huis in brand was gestoken. En dan is mijn broer naar mijn oom langs moederszijde gegeven, daar gebleven. Taliban naar het huis van mijn oom gekomen. Taliban wisten niet, dat ik en mijn vader weg waren gelopen. Ze kwamen binnen, en dan hebben ze mijn broer weggenomen. Mijn broer is 2 of drie dagen later dood gevonden.”

Op de vraag waarom zijn broer niet mee was gevlucht met hem en zijn vader, antwoordde verzoeker: *“Zijn telefoon was uit. Die werkte niet. Als hij wist dan zou hij nooit naar het dorp komen. In totaal gaat het hier over 4,5 maanden dat uw broer zijn gsm plat geweest zou zijn? Er waren gevechten in de provincie waar mijn broer werkte, de telefoons werkten niet in die provincie [...]”* (NPO, p 20).

Met andere woorden: verzoekers broer S. zou, omwille van een gebrek aan communicatie ingevolge niet werkende telefoons, niet hebben geweten dat er brand was gesticht in het huis van het gezin en ook niet dat verzoeker en zijn vader waren gevlucht voor de taliban en zou na de machtsovername onwetend naar de gezinswoning zijn gekomen, met als uiteindelijke gevolg dat hij door de taliban vermoord werd. Dit is volstrekt niet te rijmen met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer S. het eerste deel van hun vertrek zou hebben geregeld en waarvoor hij, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht, geen aanvaardbare verklaring kon geven. Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker dat zijn broer bij het leger was en door de taliban werd vermoord na zijn terugkeer naar het dorp. Dat verzoeker maar weinig informatie kon verstrekken over de werkzaamheden van zijn broer is in die optiek niet relevant. Zoals reeds supra gesteld, kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker louter omdat hij een familielid zou zijn van iemand die bij het Afghaanse leger heeft gewerkt een gegronde vrees voor vervolging heeft. Nu hij niet heeft aangetoond dat zijn broer is vermoord door de taliban, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij zelf een risico loopt. De foto's van een jongere man in militair

uniform en van een overledene die verzoeker identificeert als zijn broer doen daaraan geen afbreuk, nu uit niets blijkt dat de man daadwerkelijk zijn broer is en aan dergelijke foto's überhaupt weinig objectieve bewijswaarde kan worden toegekend nu niet is uitgesloten dat ze geënceneerd zijn.

Verzoeker viseert tot slot de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten in de bestreden beslissing. Hij stelt daarover :

“Verzoeker wenst te informeren dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.”

De Raad stelt vast dat, in strijd met wat verzoeker meent te kunnen voorhouden, de stukken die hij heeft neergelegd wel degelijk werden betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Verzoekers kritiek mist verder iedere concretisering en is niet van aard de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing over de beoordeling van de stukken te ontkrachten. Ze wordt dan ook door de Raad bijgetreden.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Er is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Hij citeert uit landeninformatie uit 2016 tot 2022 en voegt een aantal “integratiebewijzen” bij zijn aanvullende nota waarover hij het volgende stelt:

“5. Verder wenst verzoeker zijn integratie aan te tonen. Hij legt foto's neer van zichzelf samen met zijn vrienden. Hij drinkt graag alcohol met zijn vrienden. Verder legt hij een werkgeversattest neer samen met zijn loonfiches. Hij werkt als arbeider in de tomatenteelt bij B. bv. Hij is daar een geliefde werknemer. Er mag niet onopgemerkt voorbijgaan dat het verzoeker op arbeidsvlak aan inzet en enthousiasme zeker niet ontbreekt”.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de objectieve en geactualiseerde landeninformatie die door beide partijen wordt aangereikt daar niet anders over doet denken.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

De verwerende partij heeft in de voormelde context in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker legt verschillende foto's neer waarop blikjes bier en sigaretten zo prominent aanwezig zijn dat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat ze pour les besoins de la cause zijn genomen. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het loutere feit dat hij alcohol consumeert of sigaretten rookt -voor zover dat al zou zijn aangetoond- dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar uw land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont hij geenszins aan dat, of op welke wijze, de taliban van zijn beweerde alcohol- of tabaksgebruik in België op de hoogte zou zijn of zou riskeren te komen. Met het bijbrengen van stukken waaruit blijkt dat verzoeker hier werkt en volgens zijn werkgever een beleefde rustige, respectvolle en vriendelijke arbeider is die zijn taken op een correcte manier uitvoert en goed in de groep ligt maakt verzoeker weliswaar aannemelijk dat hij in staat is om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar kan niet worden afgeleid dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan en evenmin dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken. Van verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de taliban reeds aanwezig was kan immers niet zomaar worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hij moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen en brengt geen gegevens bij die daar anders over doen denken.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofd gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Waar verzoeker, tot slot, zijn bijlage 26 en een foto van zijn taskara neerlegt, blijkt dat deze laatste al werd neergelegd in het kader van zijn procedure voor de verwerende partij en werd reeds beoordeeld en dat afgifte van de bijlage 26 uiteraard geen invloed heeft op de inhoudelijke beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van mensenrechtenschendingen, van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 3 december 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024, zoals bijgevoegd bij de aanvullende nota, nog steeds actueel. Verzoeker toont niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken en brengt geen actuele informatie bij die erop zou wijzen dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan, ook niet nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt. Tot slot, waar hij verwijst naar een fietsongeval en een aantal medische documenten voegt bij zijn aanvullende nota blijkt niet hoe één en ander van invloed zou kunnen zijn op zijn vermeende nood aan internationale bescherming en verzoeker licht dit ook niet toe.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS